

— Не разбирамъ въ какво е вината ми? обърна се той относль къмъ своитѣ.

Други пжтъ Димитрий Ивановичъ дойде въ зеленогорската траншея при сина си.

— Покажи ми ти позициитѣ..... Гдѣ тукъ у тебе е по опасно.

— Какво, ти искашь да са набалзамирувашъ? или старото са събуди.

— А какво, азъ даромъ, що ли, носж генералски погонии?.....

И старецътъ си избра най опасниътъ пунктъ и заста нж на него.

— Молодецъ паша, похвали го синътъ.... Цѣлъ въ мене.

— То естъ, ти въ мене....

— Е, дай нѣщо на моитѣ солдати.....

— На десеть златни.....

— Малко.

— На още петъ....

— Малко.

— А колко пѣкъ?....

— Ребята.... Баща ми ви дава по полгинка на чело вѣкъ.... Пийте за неговото здравье....

— Ще са постараемъ.... Най покорно благодаримъ ваше-ство!....

Стареца са понамръщи.... Когато дойде время да си отива :

— Азъ вече при тебе нѣма да дохождамъ.

— Опасно?

— На ти тебе.... Не това.... Ти ма разорявашъ.... Преброй, колко азъ трѣбва да проводя сега тукъ....

— На..... Отъ смъртта не са бои, а надъ паритѣ трѣ пери. Какво ги правишь?

— А азъ ги имамъ малко.

Посль когато Димитрий Ивановичъ умрѣ, Скобелевъ мо жа напълно да оцѣни мждрата сжжностъ на своитѣ опе кунъ. Нему са паднххх грамадно имущество и капиталы, за сжществуванието на които той даже не предполагаше.

— За крайно мое удивление, азъ богатъ чело вѣкъ са оказахъ.....

Посль Скобелевъ, съ годинитъ са измѣни. Въ него не останж никакъ расточителность, по тамъ, гдѣто бѣше ну жда, той раздаваше пособия съ щедра ржка.... „Просяще му дай,“ дѣйствително той усвои на себе си напълно то